

vers

Halmosi Sándor

Ha kiállsz

Ha kiállsz, kitakarod a lényedet.
Ha nem állsz ki, eltakar.
Nem érzed már az ízeket,
kilátszik a minden horpasza.
Csak ezt látod már, ezt a bemélyedést, mely
oly jellemző a bőség és a telített hiányok korára.
Csak nézed a horpadást, és fáj.
Nem tudod, mi az a minden.
Nem érdekel már, hogy a csend miféle.
Ahol a nevemben hárman összegyűlünk,
sokan vagyunk. Sok éhes száj.
Csepeg a nyálunk, imádkozunk.
Folyton kitakarjuk a lényedet.

Az a váz

Azon a vázon gondolkodom én is,
már napok óta, és a csontfehéren.
Meg a sok másolaton, amiben élünk, ami
szintúgy fehér-fekete. Dagerrotipszürke.
Az a rozsdászöldesbarna. Mint a régi katonai
térképeken a lélektelen táj. Mint a salgótarjáni
gyár kopottasan is gyönyörű elmúlásfala.
Mint lent, Palicson, Ottó rajzai. Mint a Neretva,
ahogy a sziklák, a szufi kolostor, a mostari híd,
Međugorje közelsége után a deltában szétterül,
megadja magát, és belefolyik a kékbe, ami nincs.

Az a csata

Az a csata nem ez a csata.
Ezt magaddal vívod.
Te halsz bele, te fosztod meg ruháidtól
magad, te adod meg a kegyelemdőfést,
ha hörögsz. Rajtad bukik el az írott
történelem. Meztelen vagy, de csak rajtad
van korona és páncél. Mindkettő lehúz.
Mindkettő felemel. Messziről nézed.
A másik táborból, ami nincs.

Zoli bácsi (rézkarc, 2020)

Olasz emléké 1 (fametszet)

Lajtos Nóra
növés

benövés

olyan fájdalmas tud lenni az elválás,
mint a nagy lábujjaim húsába belenőtt
köröm. szúr és nem lehet hozzáérni,
ég is, mint az utolsó behatolás után.
lepkeszárnyakra gondolok olyankor,
hogy elviselhetőbb legyen mindaz,
ami velünk történik, de egy éjjel
véggépp eltűnsz, s magaddal viszed
sírástól bedagadt szemem szarkalábjaikat.

kinövés

először a jobb emlőmon észleltem,
kicsiny bőrgombolyag volt, nem zavart
különösebben, csak a kirágott mellbimbóim
sajogtak bele az éjszakába. majd a bal
petefészkekemen is jelentkezett a fibróma,
azt csak a monitoron láttam, a kinövést,
hogy hogyan került oda, nem tudták
megmondani, de a bikinivonalnál is
találtál egyet, akkor féltem, hogy az
majd elrákosodik, mint nagyanyám
gyomra, úgy szállok utána a túlvilágra.

lenövés

a hajtóveknél látható lenövés olyanok,
mint a járdaszegélyeknél otthagyt,
elszáradt fücsomók. igénytelennek
látszom olyankor, amikor három hétig
hagyom lenőni a festéket a hajamról.
mindig azt mondd, téged nem zavar
a lenövés, de azért megkérdezem,
vettem-e hajfestéket, amit anyám ken
fel rám, amíg ki nem fordul kezéből
majd egy szép napon a festőecset.

felnövés

a felnövés a felnőtté válás egyik
ismérve, én nem tudom, felnöttem-e
hozzád, vagy csak utol akarlak érni,
ezért írok könyveket, mert az mégis
csak amolyan felnőtt dolog, de
neked nem ezért kellek, tudom,
a testem velőjét ízleled, és nem
szereted, ha sírok, amikor érzem,
nem vagy velem, csak mellettem halsz.

magnövés

nem tudom, mikor nőttél meg, kisfiam,
de százhetvenkét centi vagy és negyvenötös
lábaddal lépdelsz a világban, tizenhárom
évesen. szeretem, hogy ilyen erős nagyfiam
van, és azt is, ahogy beszél hozzám, a hangját
a telefonban már öblösebbnek hallom, tudom
visszatarthatatlan ez a magnövés, de azért
éjjel még betakarom a lerúgott paplanjával,
és vizet viszek neki, amikor szól, hajnalonként.

összenövés

összenőtünk, mint az ikrek, pedig hat év
korkülönbség van közöttünk. te mindig anyáknak
pártjára álltál, én az apánkéra, így tartottunk
a családban súlyegyen. nem siettél, mégis
utolértél, előbb lettél doktor, mint én, gyakran
engem cipeltél válladon, olyankor nehéz
lehettem, mint egy teli hordó, de nem engedték
el egymás kezét sokáig, úttalan utakon is együtt
mentünk, mígnem belénk nem oltotta magát
a szerelem rózsafája és ki nem teljesedett bennünk
az isteni szeretet.